

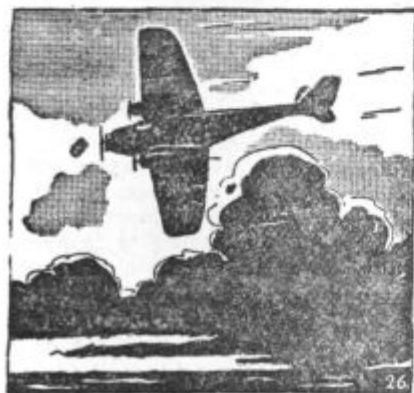
MLADO JUTRO

Št. 49. V Ljubljani, dne 8. decembra 1940 Leto XI.

Z nočnim letalom

Položaj je bil tako vsaj za hip olajšan in John je utegnil trezno premišljevati, kaj naj ukrene. Predvsem mora najti pravo smer proti londonskemu letališču. A ko bo tam, kaj potem? Da bi mu uspelo pristati vsaj brez večje nezgode, si skoro ni mogel predstavljati, saj še nikoli ni imel s tem opravka. In čim bolj je iskal rešitev in tuhtal, kako bi ukrenil, da bi bilo najbolj prav, tem bolj je plahnel njegov pogum. Srce mu je spet silneje utripalo, tako da se je končno moral prisiliti, da ni o svojem položaju več premišljeval. »Bo, kakor pač bo — sreča mi je bila doslej

naklonjena, najboljše je, da prepustim stvar naključju. Ko bo sila pritisnila do viška, se bo že našel izhod.» Tako se je skušal pomiriti samega sebe. »Toda sedaj moram najprej ugotoviti, ali sploh letim proti domu,« je pomislil in pogledal na kompas. Bil je presenečen, ko je videl, da je tako važna naprava razbita. Pa ne samo to: da je bil položaj še nerodnejši, je ugotovil, da je tudi radijska napeljava potrgana. Koliko jih je Johnove starosti, ki ne bi v takih okoliščinah klonili?

Nekaj časa je topo sedel za krmilom, ne da bi sploh več tehtal svoj položaj:

misli so mu bežale domov k očetu, ki je mirno spal in ni niti slutil, da je njegov sin v taki stiski. Ko bi oče vedel, bi mu prišel na pomoč. Toda glej, ali se ne krade pred njim z obzorja blede šibka svetloba? Johnu je že rasel nov pogum. To je bil nedvomno prvi znak bližajočega se solnčnega vzhoda, ki je naznanjal prihod novega dne. Torej je letel proti vzhodu, to se pravi od doma proč. Ne da bi trenil, je obrnil letalo na levo za 180 stopinj, tako da je letel po isti poti nazaj. Sedaj je vsaj vedel, da mora prej ali slej zagledati pod seboj kopno zemljo svoje angleške domovine

Letalo je mirno in premočrtno letelo svojo pot. Strašna napetost, ki jo je vzbudila nevarnost minilnih trenutkov, je v dečku počasi popuščala in v zavesti, da zaskrat ni pričakovati nobenih nenadnih dogodkov, se je naslonil na sedež in počival. Oba jetnika sta negibno ležala zvezana pod kovčegi. Mick pa je nezaveščen ležal obrt na steno letala. Ko se je po polurnem letu že dodobra zdanilo, je John zagledal pod seboj zemljo. Radost mu je zaplala v srcu in upanje, da se bo vse srečno izteklo, ga je hrabrilo. Saj ga bodo morali na letališču onaziti in na nek način jim bo že dal znak, da naj mu priskočijo na pomoč. Ko bi ne bil

pokvarjen radijski oddajnik, bi John ne bil v zadregi, tako pa se bo traba domisliti na licu mesta, kako obvestiti upravo letališča. Bržkone ga pa tam že itak pogrešajo, ker bi jim bil moral radiotelegrafist že javiti lego in smer poleta. Tako je John skušal prevariti samega sebe, da je prestal že vse težkоче. Toda kaj kmalu je uvidel, da se je zmotil. Niti vedel ni, kedar je zrasla okoli njega gosta stena, megla, najnevarnejši sovražnik letalca, ga je ušla v svoje nevidne mreže. Mogočne oblačne kope so se dvigale iz globine in od vseh strani in kmalu je bilo vse obdano s sivobelimi mrliškim plaščem.

Pahič Stanko — dijak:

Bridka pot

Nevoljno je hitel Janez na postajo. Oče je pisal, da pride v mesto, pa ga je šel čakati. Ni bil vesel tega pisma, zakaj Janez je bil petošolec in s tem gospod, njegove obleke so bile brezhibno izdelane in po najnovejšem kroju. Oče pa bo prišel v mesto kot po navadi v staro, zamazano in oguljeno obleko. Janeza je jezila že samo misel, da bo moral hoditi poleg očeta in vsi znanci ga bodo videli in se mu smejali. Toda nič se ni dalo pomagati, treba bo prenesti to žrtev, že zaradi denarja, ki ga bo oče prinesel s seboj.

Ni dolgo čakal, ko je privozil vlak. Množica ljudi je hitela k izhodu. Janez se je postavil čisto ob stran, da bi ga kdo znanih ne opazil. Očeta dolgo ni bilo. Sprva se je jezil, potem pa mu je bilo celo ljubilo, saj ju ne bo vsak videl. Med poslednjimi je prišel oče, matih možiček z grčavko v rokah, v oguljeni obleki in s pokvečenim klobukom na glavi. Janeza je spreletela nevolja ob pogledu na očeta, pa je hitro pristopil k niemu. Ni videl vesellega nasmeha na očetovem obrazu, ko je zagledal sina, ni videl roke, ki mu jo je oče ponudil. Hlastno je pozdravil in s trdimi besedami odvedel očeta v najbližjo stranjsko ulico.

Šla sta počasi po ulici in oče je povpraševal po vsem, toda Janez ni rad odgovarjal. Ob odsekanjih, skoro osornih odgovorih je legla očetu prva senca na čelo in je umolknil. Mrzel je-senski dan je bil, iz bližnje gostilne je

odmevala harmonika. Oče je začutil lakoto, otipal je v žepu par suhih klobas od zadnjih kolin in velik kos črnega kruha. Obstal je in dejal:

»Ali ne bi šla malo v gostilno? Lačen sem že.«

Janez je zavihal nos, ko pa se je spomnil, da šta v gostilni še najbolj varna, je brž privolil.

Stopila sta čez cesto. Oče je odprl vrata, zatohel zrak jima je med vonjem jedi udaril nasproti. Janez je obstal na pragu, toda ob misli na denar se je premagal in hrabro vstopil. Hotel je v posebno sobo, toda oče je že prisedel k prvi mizi, med kmete in se zapletel z njimi v pogovor. Janezu se je zmračilo čelo, potihem je srdito nagovarjal očeta, naj gresta od tu proč, toda oče ga ni več čul. V družbi med enakovred-

nimi ljudmi mu je zrasla samozavest in Janez se je moral vdati. Zaropotal je s stolom, da so ga kmetje začudeno pogledali in sedel čim bolj proč.

Med pogovorom o letini in drugih težavah je oče počasi privlekel iz žepa klobaso in kruh. Janezu se je koleno, ko jo je le pogledal, zato je nevoljno zavrnil očeta, ko mu je ponudil polovico:

»Jejte sami, če boljšega nimate!«

Oče ga je začudeno pogledal, kmet, ki je sedel v bližini, se je ozrl.

»Ali je to vaš sin?« je vprašal.

Oče je potrdil in ponosno pogledal zastavnega Janeza. Pričakoval je, da ga bodo vsi hvalili.

»Prevzeten si, dečko.« je dejal kmet, »da še domačega kruha ne maraš več

mu je postalo kislo, soseda pa, ki je tako v nič deval njegovega sina, je zasovražil. Spravil je malico v žep in se hitro poslovil.

»Nikar ne pustite, oče, da bi vas imel sin na konopcu!« je kričal za njim kmet, ki mu je bilo zlezlo vino v glavo.

Zunaj ob zidu je slonel Janez in skoraj jokal od jeze nad toliko sramoto. Očeta je neprijetno dirnilo.

»Ne maraj,« ga je tolažil, a je bil sam bolj potreben tolažbe.

Počasi sta prišla na glavno ulico in tu bi bila Janeza skoro kap zadela. Nasproti je prihajala njegova sošolka. Strašno sram je postalo Janeza, da bi ga videla z razcapanim očetom, pa je pospešil korake, da je ostal oče zadaj. Pozdravila sta se in šele ko je bila že

Kaj pa misliš da si, če hodiš v gospoško šolo. Ničla si, da veš!

Janeza je od sramu oblila rdečica, posebno ker so tudi izza drugih miz strmeli vanj. Opotekel se je na ulico.

Oče je hotel za njim, pa so ga zadržali.

»Le nič se ne bojte, da vam uide,« mu je govoril kmet. »naj si malo ohladi svojo prevzetnost. Ali bi mu jih nadeval, ko bi bil moj!«

»Lačen ni,« ga je branil oče.

»Seveda ni lačen!« se je razhudil kmet, »dajte mu pečenko, pa boste videli, ali je lačen ali ne.«

Starec je molčal. Bridko mu je bilo ob misli da ima sosed prav. Ni mogel razumeti da je res, da se sin sramuje svojega rodu. Opravičeval ga je na tihem saj ni moglo biti mogoče, da bi njegov sin eden naizrednejših fantov domače vasi postal tako prevzeten. Ni mu več dajala borna južina, tudi vino

daleč mimo, se je pridružil očetu. Hribovec je spoznal sinovo dejanje, a je molčal.

Malokdaj je prišel v mesto, zato mu je bilo vse novo in je obstal pred sleherno izložbo in strmel. Janezu se je zdelo to neumno, jezil se je in prigovarjal očetu: ko bi ne šlo za denar, bi jo bil že davno potegnil. Nazadnje je oče res pospešil korake in vprašal Janeza, kje je šola. Sin se je zbal, da bi oče ne šel v šolo vprašat, ker mu učenje ni šlo preveč od rok, pa je odgovoril, da je daleč proč in ni časa, da bi šla tja. Kmet ni zaslutl ničesar in je verjel.

Nenadoma se je Janez zdrznil. Nasproti jima je prihajal njegov razrednik. Brž je skušal odvreči očeta k prvi izložbi, toda za svilo ni imel oče nobenega zanimanja. Stopil je dalje, pri tem pa je zagledal razrednika, ki ga je že poznal, kar je vpisal sina v šolo.

Snel je pokvečeni klobuk in ponižno pozdravil.

Razrednik se je ustavil in za trenutek začudeno gledal, ko pa je zagledal Janeza, je vedel, s kom ima opravka.

»Ali je to vaš sin?« je prijazno vprašal.

Očetu je godila topla beseda sredi tujega mesta in je hvaležno prikimal. Janez se je ta čas že zgubil iz bližine, ker je vedel, kako poročilo bo dobil oče.

Res je razrednik prav prijazno povprašal, koliko posestva imajo doma, ali je še kaj otrok, potem pa je obzirno povedal, da bi oče najboljše storil, če bi sina vzel iz šole, ker mu učenje na noben način ne gre od rok.

Očetu se je upognil hrbet pod strašnimi obtožbami. Proseče je dejal:

»Ali ... ali se ne da to popraviti?«

Profesor je videl kmetovo žalost, ko je spoznal, kakšen da je njegov sin, pa ga ni hotel še bolj užalostiti.

»Mogoče bi se še dalo kaj napraviti,« je dejal, da bi ga potolažil, »vi sami mu povejte, naj se uči, če hoče, da bo kaj iz njega.«

Poslovila sta se in oče je ves skrušen od žalosti krenil za sinom, ki je bil že daleč spredaj. Nič mu ni dejal, ko sta se sešla, vendar je Janez čutil, da se nekaj napravlja.

Oče je pogledal na svojo starinsko uro. Čas je bil, da odide na postajo. Rekel je sinu, naj gre zraven njega. Nerač je Janez šel, toda moral je iti, kajti denarja še ni dobil. Vodil ga je po stranskih ulicah in tako hitro stopal, da ga je oče komaj dohajal. V njem je že vrelo, zakaj ko je mislil, da je Janez dober učenec, mu je odpustil njegovo prevzetnost, zdaj pa, ko je zvedel nasprotno, ga je potrpežljivost minila.

Pred postajo se je Janez ustavil. Zbal se je namreč, da bi ga med ljudr gotovo kdo spoznal.

»Saj boste sami našli na postajo,« je dejal, »moram se učiti in pa denar mi dajte!«

Oče se je ustavil in pogledal, kot da ne verjame svojim očem. To je njegov sin?! Kri mu je zalila lica.

»A tako!« je dejal na ves glas, »do denarja ti je, ne do mene! Kako se pa učiš, to mi povej. Gospod bi rad bil, pa se me sramuješ. Sram te bodi!«

Obmolknil je in segel v žep. Janez je pohlenno gledal. Res je oče potegnil

na dan listnico. S trepetajočimi prsti je posegel vanjo. Stotak se je zableščal v medlem soncu, ki je pokukalo izza megle. Neodločno ga je oče gledal, vedel je, kaj je z njim dal. Toda saj je šlo za sina.

Janez ga je hlastno zgrabil in razočarano dejal:

»Ne več?«

Očetu je zaprlo sapo. Prebledel je od jeze.

»Kaj!?« je zavpil, »premalo ti je! Naj mar prodam kmetijo, da mi jo boš tu zapravljal s svojim brezplodnim učenjem! Vem, kako je s teboj! Zapomni si, če se mi takoj ne poboljšaš, ne boš čez mesec več videl tega mesta!«

Obrnil se je in visoko vzravnan odšel proti postaji. Sam ponos ga je bil, čeprav mu je srce pokalo od bridkosti. Ponižan je gledal Janeza za njim in prav živo čutil, da se je po njegovi krivdi med njima razbilo nekaj, kar se ne bo dalo več popraviti. Za njim bi bil skočil in ga prosil odpuščanja, toda oče je bil izginil v vrvežu ljudi.

Pijan se je vrnil Klančar pozno ponoči domov. Na vsa ženina vprašanja o sinu je kratko odgovoril:

»Gospod bi rad bil, pa se me sramuje, ker nosim oguljeno obleko in nimam cilindra.«

Šel si je z roko preko čela, da ne bi pokazal, kako mu je hudo.

In oba sta prav bridko občutila, da sta izgubila sina.

Zunaj je svetil mesec in na polja je legala slana

Kožuhovinast ovratnik

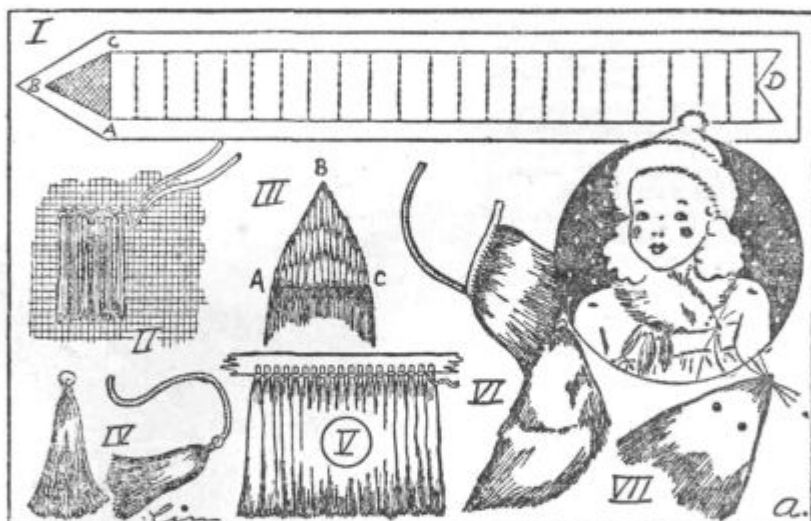
Ker se bliža jesen koncu, poskrbite za toplejša oblačila svoje lutke. Kako bi bilo, da ji napravite lep kožuhovinast ovratnik?

Iz lepenke si izrežete ukrojek v velikosti, kakršno želite. Tak ukrojek vidite na naši sliki, kjer smo ga označili z I. Ne spreglejte, da je lepenka nekoliko širša in daljša, kakor mora biti ovratnik, katerega velikost je na njej narisana. Trikotnik ABC je glava in pri D bo pritrjen rep. Črtkane črte so zarisane na lepenki v razdalji približno 2 cm.

Poiščite si kos stramina, velikega ko lepenka in ga prišijete na ukrojek. Kožu-

poišče majhen, gost glavnik, najboljši je kovinast, in prečeše previdno ves spletek. Ko bo to opravila, bo vide-la, kako se je s svojim malovaževa-njem zaletela!

Črtani trikotnik ABC »napolnite« z volneno prejo, ki jo našijete v dolgih, ploskih šivih (glej sliko III.). Stramin naj bo urezan tako, da je blaga dovolj, da ob straneh in okoli glave obrobite. Te obrobke upognete, zašijete in ovratnik podložite. Sedaj frizirajte glavo tako, da niso več vidni šivi. Slika IV. kaže, kako izdelate iz volnene preje čop in kako ga privežete na kos vrvice. Dolga naj bo vrvica toliko, kolikor želi-

hovno izdelate iz niti volnene preje, ki jo razrežete v 5 cm dolge kose. Te pritrdite na ukrojku, kjer ste zarisale črtkane črte. Za delo potrebujete kvačko. Začnite pri koncu, ki je bližje repu (D). Oglejte si sliko II. Kjer kaže, kako pritrdite volnene niti. Nit zganete na polovico in prapog, jeni konec potegnete skozi stranin toda le toliko, da nastane majhna zanka, skozi katero nato s pomočjo kvačke potegneta oba konca niti. V vsako luknjo stramina pride po ena nit, dokler ni ves ukrojek pokrit z volneno prejo.

Morda se bo sedaj katera namrdnila in dejala, da je opravljeno delo v tem stanju podobno vsemu drugemu prej le kožuhu ne — naj si zato fizičnica brž

te, da bo dolg rep. Na sliki V. je prikazano, kako zašijete volnene niti na trak. Potegneta jih skozi trak le na pol in jih nato zgoraj spnete s sukancem. Na ta način napravite resico, ki jo navijete okoli spojne niti repa (glej sliko VI.). Razumljivo je, da prišijete trak trdno, čim zavijete. Rep prišijete na kožušek pri D, ga »frizirate« in malo obrežete. Po sliki VII. je razvidno, kako nastane na glavi kožuhovinastega ovratnika gobček, ki ga prišijete s črnim sukancem, za oči mu pa vstavite dva črna bisera. Za brke uporabite nekaj trde konjske žime. Potegneta jo naravnost skozi gobček in jo z nekaj kapljicami lepila prilepite.

V spomin na šolski izlet k sv. Urbanu

Izain raz hribček nase meje,
Sv. Urban se nam smeje,
vabi nas in govori:
— Semkaj gori prihitite,
da me tukaj počastite,
tu naš rod je, tu smo mi!

Te gorice si oglejte
in vsem na glas povejte,
lepših krajev ni, pa ni!
In iz grl, oј mladina,
»Lepa naša domovina«
naj tu gori zadoni! —

Tanja Feigel, dij.

Zamotana naloga s tremi kozarci

Vzemite tri kozarce in postavite jih na mizo, kakor vam kaže slika. Srednji je obrnjen narobe. Vprašajte sedaj tovariša, ali zna s trikratno obrnitvijo postaviti vse kozarce narobe, in sicer tako, da bo vsakikrat obrnil le po dva kozarca. Ne bo dolgo trajalo, pa bo na-

pravi prav tako zbečan obraz kot dečko na sliki. In vendar rešitev ni tako težka.

Prvič obrnemo drugi in tretji kozarec, drugič prvi in tretji in končno drugi in tretji. Vsakikrat moramo torej obrniti tretji kozarec.

Pripravna kačja past

Neki filmski potovalni družbi se je primeril mičen doživljaj. V prostor, ograjen s koli zabitimi v tla, je kot vabo zaprla slastnega prašička. Ponoči se je priplazila požrešna kača in požrla prašička. S tem se je pa preveč odebelila, da bi se mogla spet zmuzniti med koli na svobodo in je tako postala jetnica zvitega človeka.

Listnica uredništva

Pozor, jutroveci! Prihodnjo nedeljo zaključimo razpisani natečaj. V božični številki objavimo imena nagrajencev.

★

Ka-Ma, Lepo je od Tebe, da se Ti je bela Ljubljana tako prijubila, vendar nikar ne misli, da živiš v tujini, če si v kakem drugem kraju Slovenije ali Jugoslavije. Saj menda nisi po prepričanju samo Ljubljancan, temveč najprej Jugoslovian in Slovenec. Oglasi se kmalu spet in boljši predmet si izberi!

★

F. M., dijak v Lj. Odkod si prevedel črtico »Ugrabitve«? S prevodi moramo biti zmerom zelo previdni, zaradi avtorskih pravic. Jezikovno je stvar dobra!

JUTROVEČKI

PIŠEJO ...

Dragi stric Matic! Tudi jaz sem se ožunačil ter Ti pošiljam to pismce, Lepo pa te prosim, da ne bo našlo poti v koš. Povest o razbiti steklenici je žalostna, a resnična. Nekoč je šel neki mlad turist na pot. S seboj je vzel kruh in steklenico čaja. Ko je pa vozil, je pa steklenica s čajem zdrknila skozi strgan nahrbtnik ter se ubila. On seveda tega ni videl, zato je nadaljeval pot. Ko pa pride mimo majhen kmečki fant, se nasmeje in reče: Danes bo pa zelo »šit«! Tudi mala Tanja pride mimo in žalostno govori sama s seboj: »O ubogi revež, kako bo pa danes lačen!«

Te lepo pozdravlja s sokolskim pozdravom »Zdravo!«

Sešek Ivan

dij. II. c razr. I. drž. real. gimn. v Ljubljani

Dragi stric Matic! Tukaj Ti odgovarjam na Tvoj novi natečaj »Kaj mi je najdražje«.

Meni se dozdeva, da je najdražji zaklad na svetu mati. Mati! Kako sladko zveni to ime! Nobena beseda ne obsega toliko lepega, svetega, kakor beseda mati. Nobena beseda ne vsebuje toliko ljubezni, zvestobe in dobrote. To je najgloblja beseda, kar jih poznamo. Mati! Ti si dom in blažen mir! Materinska ljubezen je čista, globoka in sveta. Od prvega dne, ko si prišel na svet, te objema ta ljubezen. Mati ne pozna ne utrujenosti ne bremena. Vsak šum jo ponoči vzdrami in napravi pozorno. Šele, ko dorastemo, vidimo, koliko trpi mati za nas. Zato ji dolgujemo veliko zahvalo. — Te pozdravlja

Visočnik Milan
dijak, Slov. Bistrica

Dragi stric Matic! Ponovno se oglašam v Tvojem novem natečaju, in sicer Ti pošiljam zgodbico iz treh natečajnih slik, ki se glasi:

Mati pošlje Janezka s steklenico k trgovcu po olje. Janezek takoj uboga, vzame steklenico, jo vtakne v nahrbtnik in hitro odhiti s kolesom k trgovcu. Vračajoč se domov mu pade med vožnjo iz nahrbtnika steklenica polna olja na tla in se ra bje. Mimoidoč šolarček se tej nezgodi ščodoželjno posmehuje, češ, neroda nerodasta, zakaj pa ne paziš. Čez nekoliko časa pride tod mimo šolarica Francka. Prestrašena gleda v črepinje in reče: »Tukaj se olje po cesti poliva, mi ga pa doma še kupiti ne moremo.« — S sokolskim »Zdravo« Te pozdravlja

Ziger Viktor

dij. 3.b razr. I. drž. real. gimn. v Mariboru

Dragi stric Matic! Prvič se oglašam v Tvojem kotičku in upam, da ga ne boš vrget v tvoj požrešni koš. Na vsem svetu imam najrajši ljubo zdravje. — S sokolskim pozdravom »Zdravo!«

Jožica Koler, dijakinja, Medno 35

Dragi stric Matic! Sklenila sem, da se udeležim Tvojega natečaja, ki se glasi: »Kaj imam na svetu najrajši?« Najrajši imam ateka in mamico in staro mamico. Ne smem pozabiti tudi na knjige. Naročena sem na »Naš rod«, ki ga z veliko vnemo prebiram. — Zdravo!

Zupančič Breda

uč. I. razr. viš. ljud. šole v Rajhenburgu

Zdaj, ko leto je minilo in Te ni. Oče, eno leto je minilo, odkar si umrl, odkar mislim na Tebe vsak dan. Se li spominjaš, ko sem prišla domov iz mesta, kjer sem hodila v šolo, in ko sem odhajal, si šel z menoj na postajo in ko sva si podala roke in se poslovila, mar sva slutila, da je bil to zadnji stik najinih rok — da sva se takrat zadnjikrat videla? Ne, nič nisi slutil, saj drugače me ne bi pustil od sebe. Tudi jaz nisem nič slutila, samo nekako čudno otožno sem ogledovala Tvojo postavo, ko si odhajal in sem Te gledala tako dolgo, dokler sem Te lahko videla, kajti vlak se je že premaknil in čez nekaj trenutkov so kolesa vlaka že pela svojo monotono pesem. To je bilo septembra lanskega leta — 14 dni pred Tvojo smrtjo.

Nedelja je bila takrat, ko sem odšla in Ti si zopet ostal sam. Ne, Ti nisi ostal sam, takrat Ti je že stala ob strani smrt, ki je čakala samo tistega strašnega trenutka, ko Ti bo ovila svoje mrzle bele bele roke okoli vratu...

Potem si mi, oče, pisal pismo, da že komaj čakaš, da pridem zopet domov. Jaz sem Ti odpisala, toda bilo je prepozno — Ti ga nisi več prejel. Pisala sem Ti, da bom prišla k Tebi o vseh svetih, ko ni-

mamo šole in sta dva praznika. Da, in takrat sem prišla na Tvoj grob.

In v ponedeljek si, oče, umrl, izdihnil svojo dušo. Ti dobri moj oče, jenjalo je utripati Tvoje dobro srce in Tvoje blage oči s katerimi si me tako lepo gledal, so se zaprle — za večno zaprle. Do zadnjega dne si vztrajal, še v nedeljo si bil v službi, iz katere si se vrnil pozno ponoči domov. Ali si si mislil, da si bil zadnjičrat v službi, katero si tako rad opravljal?

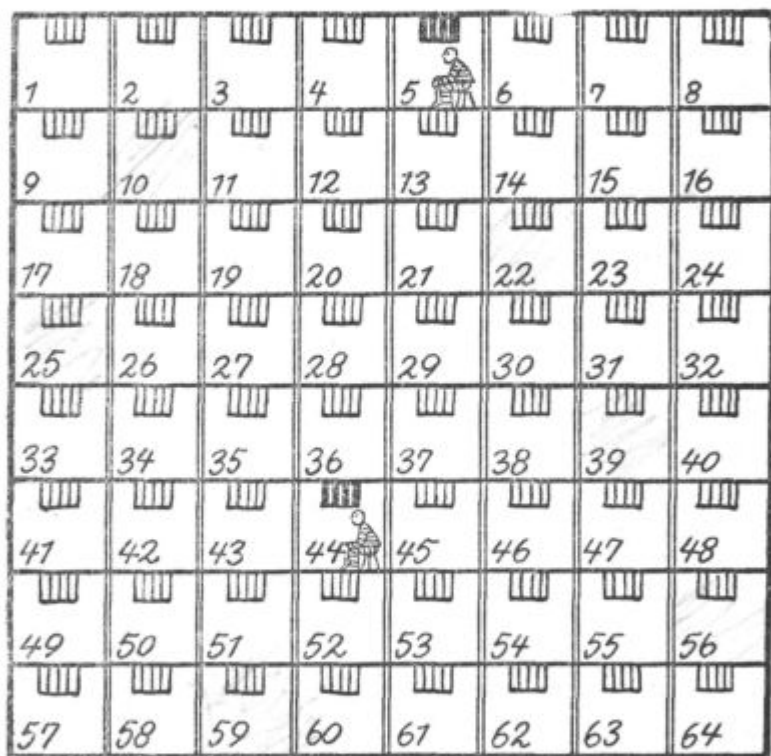
Potem smo te, oče, zakopali. Nič ne vem, kako sem prišla na pokopališče, kar naenkrat sem stala ob globoki jami, v katero so dali Tvoje izmučeno telo. Še jokala nisem preveč, kajti moja boleost je

bila prevelika, da bi jo lahko pokazala s solzami. A, ko so pa pevci zapeli tisti lepi pesmi »Blagor mu« in »Vigred se povrne«, kateri si Ti tako rad pel, ne da bi vedel, da Ti ju bodo tako kmalu drugi zapeli, me je nova boleost stisnila za srce, da sem tiho zaplakala.

S pogreba sem se odpeljala nazaj v mesto. Šele takrat sem se zavedela, kaj se je zgodilo prejšnji dan. Zavedela sem se, da sem izgubila nekaj velikega, nenadomestljivega — da sem izgubila ljubezen. Samo Ti, oče, si me imel rad, samo Ti si me znal lepo pogledati, reči dobro besedo.

To. Pe., dijakinja v Ljubljani

Za bistre glavice

Šest drznih ptičkov se je bilo namenilo, da pobegnejo iz varnega zapora. Ravnatelj jetnišnice je v zadnjem trenutku nekaj zaslutil, sklical svoje ljudi in jim rekel:

»Kakor veste, imamo v zaporu dva zelo nevarna malopridneža. Eden sedi v celici št. 5, drugi pa na številki 44. Eva vam imen nadaljnjih šestih varovancev, ki bi jih rad imel spravljene v posebne celice, tako, da se ne bi

mogli sporazumeti niti med seboj niti s prvima dvema gospodoma. Teh osem celic torej ne sme ležati ne vodoravno ne navpik ne prekotno v isti črti. Dajte, oskrbite mi to.«

Ječarsko osebje je dobro rešilo to nalogo, a je potrebovalo celih 12 minut preden je pogodilo pravo pot. Kdo izmed vas bi jim znal svetovati — ali pa bi bili celo še hitreje opravil njihovo delo?